

Amics d'infància

El primer que vaig percebre en dissipar-se les tenebres de la inconsciència va ser un degoteig viscos que m'humitejava la cara. Provenia d'en Nico, que tenia el rostre a escassos centímetres del meu, ja que s'alçava subjectant-me els canells per sobre del cap amb una sola mà en una presa tan forta, que els nusos dels dits li estaven quedant blancs per l'esforç. Eren llàgrimes? O bé les gotes de sang que rajaven del nas pel cop que li havia propinat pocs minuts abans? Vaig fer un gest per alliberar-me, sense èxit. Ell sempre havia estat més alt i corpulent, i els anys que havia dedicat al rugbi professional no havien fet més que intensificar la superioritat física. Per contra, la carícia dels seus dits gairebé era tendra, quan va alçar la mà lliure per retirar-me el serrell i recórrer amb ells l'antiga cicatriu que em coronava la cella esquerra. Vaig comprovar horroritzada com l'espurna del reconeixement s'encenia en aquells ulls foscos, que ara em miraven de dalt a baix com si em veiés per primera vegada. El foc que destil·laven semblava voler incinerar-me, i malgrat això m'hagués deixat embolcallar per aquelles flames només per sentir un xic del caliu. Vaig aclucar els ulls incapaç d'enfrontar-me a aquella intensitat. Llavors vaig sentir que la pressió s'afluixava, perquè en Nico es va desplomar sobre meu i em va rodejar amb els braços. A dures penes aconseguia distingir el que em deia, les paraules entortolligant-se ara sí amb el plor franc que el sacsejava, fins que es va calmar prou per xiuxiuejar-me a cau d'orella:

—Sabia que eres tu, Nora. Sempre he vist a través teu, recordes?

Ens havíem conegut als set anys. Si bé no es pot dir que jo fos jo aquell dia. En aquella època, era poca cosa més que el sospir d'un miratge; presonera d'aquella closca buida de significat on l'impostor m'empenyia per evitar que la resta del món descobrís la meva existència. Però s'enganyava a si mateix, perquè tot i que la meva presència era imperceptible per a la majoria, la meva essència era tan poderosa que es cruspia la d'aquell farsant. Tot i que no l'hauria de jutjar amb tanta severitat. A fi de comptes, no era més que una criatura que intentava encaixar en el motllo on els seus majors volien fer-lo encabir. La primera vegada que vaig intentar manifestar-me, poc després de bufar les espelmes del meu sisè aniversari, el mastegot que em va caure va fer-me recular cap endins més ràpidament que un talp s'enfonsa en la terra en detectar una

fura. M'arraulia tremolosa mentre escoltava els crits dels pares intercanviar-se dards enverinats en forma de retrets i culpes no assumides. Aleshores vaig saber que m'esperava un camí dur per recórrer. I solitari. Tristament solitari. Perquè per transitar aquella ruta hostil hauria de fagocitar l'Aron –el nom que m'havien posat al néixer– i tot el que aquest representava.

Així, quan el pare em va donar una empenta suau cap a ell el dia que ens vam conèixer, vaig utilitzar aquell nom que tan detestava per presentar-me. Recordo que vas alçar una cella, amb aquell mig somriure murri que hauria de fer-me trontollar el cor en els anys esdevenidors. Els nens sempre veuen més enllà que els adults. Un vailet espigat, amb el rostre bru pigallat des del pont nasal fins les galtes i tot rínxols negres. Aquella primera nit, quan ens van posar a dormir plegats després d'haver estat jugant tota la tarda, vaig adormir-me amb els dits enredats en els seus cabells. A trenc d'alba, mentre xerràvem amb una mà tapant-nos la boca per no despertar els adults, vaig confessar-li el meu nom autèntic. Per un moment, vaig témer que tingués la mateixa reacció que el meu pare. Però ell, en la seva innocència, va prometre'm que seria el nostre secret. No cal dir que al final d'aquell estiu, en Nico i jo érem inseparables. En el transcurs dels anys, la meua identitat com a Nora no va deixar d'enfortir-se, fent créixer unes arrels dins meu que ni el temporal més violent podria arrancar. Tot i que seguia portant la màscara de l'Aron en públic, ara era ell la clofolla i la Nora el fruit que madurava dia rere dia, esperant el moment que podria trencar la cuirassa per fi i sortir a la llum. Mentrestant, el suport d'en Nico era tot el que necessitava. Perquè sempre podria comptar amb ell. Què equivocada que estava.

El directe d'un puny americà impactant contra la part esquerra del meu front va trencar l'encanteri com un mirall que s'esmicola en mil fragments. Feia dos mesos que en Nico formava part de l'equip de rugbi de l'institut. Els companys de vestuari tenien una opinió respecte a mi, que ja m'havia cansat d'esperar i vivia amb la meua tia. No els agradava que de tant en tant anés a classe amb faldilla, i havien escollit el nouvingut com a instrument del seu malestar. En Nico tenia molt a demostrar. Van necessitar sis punts per cosir-me la pell, i més de sis mesos perquè el vídeo del moment deixés de circular per les xarxes socials. Però per molt temps que passés, res va reparar l'esquinç que m'havia deixat al cor.

Vaig jurar que em venjaria, però la tieta va decidir canviar-me de centre. No ens tornaríem a veure'ns fins ben entrada la vintena, quan el vaig veure entrar al *Priscilla's club*, on jo treballava, dos pams més alt del que recordava. Vaig necessitar tot el meu autodomini per no estampar-li la cervesa a la cara quan es va acostar a la barra per demanar. I un estoïcisme que no sabia que posseïa quan vaig veure que enfonsava la llengua fins a la gola a homes i a dones per igual. El destí es burlava de mi. I el colofó final de la nit va ser que, poc abans de tancar, va tornar a apropar-se per demanar-me el telèfon.

Va ser llavors quan se'm va ocórrer. Estava clar que no sabia a qui tenia davant, tot i que no era d'estranyar. Portava anys amb la teràpia hormonal i estava satisfeta amb els resultats. En lloc de donar-li el número, vaig proposar-li que s'esperés que marxés tothom i m'acompanyés al despatx del cap, que feia hores que dormia a casa seva. Allà sabia que guardava una càmera de vídeo –no em pagava prou per preguntar-me el perquè–, que podria utilitzar per saldar comptes amb el malparit d'en Nico. Perquè si una cosa tenia clara, era la intransigència del sector de l'esport professional en aquest aspecte. I estava segura que, independentment de les preferències del meu examic, de ben segur que no s'ho imaginava. Però en Nico sempre havia tingut aquell no-sé-què que aconseguia desfer fins i tot la més ferma resolució, i la seva boca contra la meva, mentre em recolzava contra la taula, va despertar tot allò que amb tant de dolor havia desterrat al fons d'aquella ànima que només ell havia sabut veure, tants anys enrere. Tampoc va tenir la reacció que esperava quan va notar la meva erecció contra la seva i va entendre què era. Em va dedicar aquell mig somriure seu i em va besar amb més força.

I així vam arribar a aquell punt d'inflexió, perquè aquell gest va dinamitar el domini sobre mi mateixa i li vaig clavar un cop de puny. Ell es va tornar, de manera que per uns minuts ho vaig veure tot negre. I ara en Nico plorava desconsolat sobre la meva espatlla, desfent-se en disculpes, pel que acabava de fer i pel seu comportament a l'institut, aliè al fet que una càmera havia gravat tota l'escena i ho estava retransmetent en directe. I jo plorava amb ell, sabedora que havia aniquilat la segona oportunitat que ens oferia la vida. El que cap dels dos sabia era que, per fortuna, l'aparell s'havia quedat sense bateria només en tancar la porta rere seu.

